

MAX ȘI DÜRER

de Anastasius Grün.

*Pe străzile din Augsburg amestec e și zor.
Sus, demnitari se ceartă, jos, certuri în popor;
Jos, cârciumi se înșiră și țara e 'n nevoi, —
Ce nume dați sus sălii? Reichstag, îi zicem noi.*

*Max¹ pe fereastră' aruncă privire tristă 'n gol;
Un om întră în sală, modest, fără ocol;
— Salut, maiestre Dürer², exclamă Max, surprins,
Arta în Turnul Babel? Ce vânt oare te-a prins?*

*— Umil vin, prea-mărite, javoare să vă cer.
— Cu drag te-ascult, maiestre, și să-ți fac voia sper.
— Dorire-aș înc'odată portretul să vi-l fac,
Ca, strălucit, modelul cu arta să-l impac.*

*Iar regele îi strînge mâna și, viu mișcat:
— Sânt în amurg acuma și, până s'a înoptat,
Vrei să pictezi peisagiul, l'al soarelui apus.
Nu e așa, amice? Ei bine-ți sânt supus.*

*Iea pictorul penelul și pânză și vopsea.
— Rog însă, prea-mărite, să fiți sumbru..., așa!
— La praf și la cenușă, mi-e gândul îndreptat,
Că 'n cenușia pânză pe care ai pictat.*

*Artistul desemnează nas, gur' obraji, priviri,
Dar regele în jilfu-i zbucnește 'n hohotiri:
— O ho!, acuma nasul întocmai l-ai tocmil,
Cum îl știu din oglindă și-adesea l-am pocnit.*

*Coloare pe coloare se-așterne 'nsă treptat;
Primăvară viață se 'ngână minunat.
Un zimbet înfloreste pe buze, și se-ascund
Chiar creștii de pe fruntea ce gânduri o pătrund.*

*Vedeți, așa e omul: o casă veche e.
Durerea 'ntr'o fereastră suspină 'n vreme ce
La alta, bucuria zimbește 'mbujorat;
La casa asl' alârnă o firmă de 'mpărat...*

*Cu bine, frate Albrecht; da, frate te numesc
Eu rege sânt, dar și tu ai darul tău regesc;
Un bulz de aur sceptru-mi, împărăție-un strat,
E sceptra tău penelul, și pânză' al tău regat.*

*Colorile, legiune, îți sânt supușii tăi
Mai devotați, de sigur, decât supușii miei,
Și vîja este ținta pe care o servim,
Iar nemurirea doară la fel o urmărim.*

¹ E vorba de Maximilian I, duce al Bavariei, 1493-1519 (n. tr.).

² Albrecht Dürer.

*Și totuși, când am crede că este isprăvit
Ce veșnic, zi și noapte, noi am tot urmărit,
Ni judecă isprava vre-un camarad deștept:
„E-așa și-așa tabloul., nu prea stă tronul drept!“.*

*Cu Domnul, dragă Albrecht! La Nürnberg când vii,
Salută pe Hans Sachs¹, cel sublim în poezii;
Dacă mai scrie un cântec, să fie mortuar:
Veți auzi de-un rege peste-al vîșții hotar“.*

*Așa grăi monarhul, către artist privind,
Tot adâncindu-și ochii în ochii lui gîndind,
Și se privi pe sine, regeșle 'mpodobit,
Și iar zimbi, ca unul mai mult pe plîns pornit.*

trad. de I. Const. Delabaia.

CRONICA

Lipsă de control și de cinste profesională.

În „Tribuna“ din Cluj, d. Eugen Ciuca desvăluie lipsa de seriozitate și lipsa de control cu care se alcătuesc așa-zisele expoziții colective ale „pictorilor bucureșteni“. Multe din pânzele expuse și care găsesc amatori la un public ce se lasă înșelat, sînt simple copii după fotografiile și din albumuri străine.

D. Ciuca citează cazul concret al unuia din pictorii expozanți care și subscie pânzele cu un nume românesc (adevărutul nume fiind altul). Un tablou al acestuia: „O grădină germană“, care se lăfăia în loc de cinste la expoziția „pictorilor bucureșteni“ este o simplă copie din albumul lui Karl Forster: „Blütenstanden und Sträucher der Neuzeit“. Se indică și pagina 257 a albumului de care e vorba.

•

În *Insemnări Ieșene*, găsim, sub titlul „Semnul vremii“ :

„In *Jurnal Literar*, nr. 4, la ancheta întreprinsă de acest ziar², răspunde un cetitor așa :

„Nu accept noțiunea Brătescu-Voinești“ = („limonadă dulce pentru copii“ + „prostie și suficiență față de problemele artistice“).

Notă: Despre autori ca: Cesar Petrescu..., Ionel Teodorescu..., nici nu discutăm... Și iscălește: Henry Popp, elev, Iași.

„Elevul acesta“, scrie cronicarul *Insemnărilor Ieșene* (P. Gr. — poate d. dr. Gr. P. Popa, directorul revistei), „vorbește despre „suficiență și prostie“, atribuind aceste calități lui Brătescu-Voinești!

¹ Poet german din veacul al XVI-lea, poreclit „Ciubotăru“ (a fost ciubotar în tinerețe), † 1576 (n. tr.).

² Supt conducerea d-lui G. Călinescu — N. R.